

ning, der kan tiltrædes fra Regeringens Side, Man har imidlertid ved den Ændring, jeg her taler om, gjort en Forandring i Regeringens Forslag, hvorved man tillige er kommen til at stryge Bestemmelsen om, at Brændevinsafgiften ikke kan eftergives uden Indenrigsministeriets Samtykke. Det er vel ogsaa taget som en Konsekvens af den store Raadighed, Kommunalbestyrelserne i det hele taget skulle have i de Forhold, der her omhandles, men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at det vist ikke er ganske korrekt. Naar man fastsætter Brændevinsafgift, er det netop som et Middel til at holde Afgangens til de her omhandlede Næringer nede, og som et Middel i saa Henseende vil denne Afgift kun kunne tjene, saafremt den virkelig opkræves. Hvis Kommunalbestyrelserne skulle være raadige over, om den skal opkræves eller ikke, saa at de kunne eftergive Afgiften i stor Maalestof, kommer man til at mødarbejde dette Formaal. Derfor vil det vistnok være rigtigt, at Kommunalbestyrelserne med Hensyn til Eftergivelsen ere undergivne Tilsyn af Ministeriet, saa at dets Approbation udkræves dertil ligesom nu.

Jeg kommer nu til den Bestemmelse, der gælder Salget af Brændevin og skattepligtigt Æl. Her har jo Udvalgets Flertal foreslaaet en meget indgribende Forandring, idet man ganske har ligefillet Handel med skattepligtigt Æl med Handel med Brændevin. Jeg har allerede omtalt dette Forhold, for saa vidt angik de Vedtægter, der omhandles i de ny Paragraffer, Udvalget har foreslaaet, og som skulle indlede Lovforslaget. Jeg har der henvist til, at man vistnok er gaaet meget for vidt, og det samme tror jeg ogsaa gælder her. Jeg tror, man her har set lovlig meget paa Landkommunerne og ikke set hen til, hvorledes Forholdene ere i Kjøbenhavn og Byerne. Hvis man i Kjøbenhavn vilde indskrænke Handelen med skattepligtigt Æl saaledes, at man gjorde de samme Bestemmelser anvendelige derpaa, som gælde for Brændevinshandelen, altsaa ikke alene med Hensyn til Afgangens til at drive Handel med skattepligtigt Æl, men ogsaa med Hensyn til Afgiften, vil man sikkert indskrænke denne Handel i meget betydeligt Omfang, og vil kun, hvad der for Resten er omtalt fra anden Side her i Dag, vanskeliggøre Forbrugerne at anskaffe denne Artikel, som aldeles sikkert i Byerne er gaaet over til at blive en almindelig Forbrugsartikel. Jeg tror derfor ikke, at det er nogen heldig Ændring, Udvalget her er kommet ind paa. Med Hensyn til § 16 har Udvalget foreslaaet andre Bestemmelser for, hvad der skal være Grænsen for Gros-

handel med stærke Drikke. Heller ikke denne Ændring, der findes under Nr. 41, kan jeg anse for heldig. Man har ment, at det var rettest at sætte Grænsen til 100 Potter for alle tre Artikler, men i saa Henseende er der meget stor Forskel mellem Brændevin og skattepligtigt Æl paa den ene Side og Vin paa den anden. Vin har i og for sig højere Værdi end Brændevin og skattepligtigt Æl, men navnlig have de forskellige Vinsorter indbruges en meget afvigende Værdi. At der altsaa skulde gælde samme Grænse for alle Vinsorter, maalte efter Kvantitet, tror jeg ikke vil være heldigt. I Regeringsforslaget var der sat en Grænse af 200 Kr., og den mener jeg er ganske anderledes formaalstjæntlig. Udvalgets Flertal har dernæst foreslaaet, at § 17 skulde udgaa. Det er til Dels en Konsekvens af de Forandringer, Flertallet har foreslaaet med Hensyn til Lovforslaget i sin Helhed, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at Udvalgets Flertal her har strøget Bestemmelser, der ikke staa i Forbindelse med de almindelige Principper. Det gælder for det første den Bestemmelse, Regeringsforslaget har med Hensyn til Handel med Brændevin, og som det ogsaa har gentaget med Hensyn til Handel med skattepligtigt Æl, nemlig at det er Næringsbrugeren forbudt at udløbere den solgte Vin eller Brændevin til Køberens andre Steder end i det Lokale, hvor Brændevinshandelen drives eller paa Køberens Bopæl, hans Udsalgs- eller Beværtningssted. Det er en Bestemmelse, som man har ment vilde være heldig til at raade Bod paa det Forhold, som nu ret ofte findes i Byerne, nemlig at de handelnde udsende Bogne til Arbejdssteder med Brændevin og bjerst Æl og saaledes søge at friste Arbejderne til at bruge disse Artikler i overdreven Maalestof. Jeg vilde have sat megen Pris paa at beholde den Bestemmelse, som er gaaet ud, og som endog er gaaet ud, uden at det ærede Udvalg eller Udvalgsflertallets ærede Ordfører har fundet Strygningen af Bestemmelsen værdig til nogen Omtale. Med en anden Bestemmelse i samme Paragraf forholder det sig paa samme Maade, det er nemlig Bestemmelsen om, at Handel med Brændevin og Vin ikke kan forenes med Høsterhandel. Jeg tror, at denne Bestemmelse vilde være et meget virksomt Middel til at indskrænke Handelen med Brændevin, navnlig i Byerne; ogsaa paa denne Bestemmelse vilde jeg derfor have sat megen Pris, men den er, som sagt, ogsaa strøgen. Udvalget har foreslaaet saavel Afgifterne som ogsaa senere i en anden Bestemmelse Bøderne satte ens for Land og By, og det skal jeg ikke have noget imod, da man her har holdt